

HET DONKERE PUNT

DOOR
HARRYC. ROWLAND

Eenige minuten lang bleef Gifford als versteend staan met dien aandoenlijken brief in de handen. Zijn onderzoek van de toiletkamer had hem reeds een wenk gegeven tot wat voor soort individu hij verworpen was.

Het was te hopen, dacht hij, dat alleen Drusil en tot zekere hoogte Kenny alles wisten en dat zij die wetenschap voor zich zouden houden. Het verklaarde den plotselingen glans van goedkeuring, die over de wel gedresseerde gelaatstreken van den huisknecht was gekomen, toen hij het bevel kreeg, dat vertrek te zuiveren.

Het was niet moeilijk voor Gifford om zich voor te stellen, wat er een week geleden gebeurd was. Drusil was vroegtijdig naar het landgoed gegaan om het voor het zomerverblijf in orde te maken en had de kinderen meegenomen. Gifford was in New-York gebleven, voorgevende drukte in zaken, hetgeen mogelijk wel waar was, of misschien een minder prijzenswaardige uitvlucht. Dan, toen de verjaardag van hun huwelijk naderde, had Drusil hem den hartstochtelijken brief geschreven, dien hij in zijn portefeuille had gevonden, die hem verbaasd had en dan in de war gebracht. Zij had van dien liefdevollen brief een soort van proef voor zijn genegenheid gemaakt. Blijkbaar had zij voldoende reden om te vreezen, dat hij wel een voorwendsel zou vinden om afwezig te blijven.... zoodat zij te voren reeds haar maatregelen had genomen voor een reis naar Europa, als haar vermoedens waar zouden blijken. Maar Gifford was op het laatste oogenblik door wroeging aangegrepen geworden. Was het ten gevolge van dat beroep op zijn liefde, dat hij zijn belofte om nooit meer te vliegen had verbroken en het aanbod van zijn kennis, juist zulk een kerel als hij vroeger geweest was, had aangenomen om naar Cambden te vliegen en op tijd bij Drusil te komen?

Het vliegtuig, waarover zij schreef, moest dat geweest zijn, waarin hij zich bevond, dalende naar het open veld om daar te landen, toen het door de schuld van den piloot neersloeg. Misschien was de inkt op den brief nog niet droog, toen de bel van de telefoon ging en Drusil vernam wat er gebeurd was.

De toestand was dus geheel veranderd voor Gifford. In plaats van terug te keeren als het model van een echtgenoot, als een voorbeeld van echtelijke liefde, zooals hij gemeend had te zijn, bevond hij nu, dat hij wel het tegendeel was van zulk een persoonage. Drusil, wier hart gebroken was om die verwaarloozing, die zij niet langer kon verdragen, was op het punt geweest hem te verlaten, toen uit de hoogte der luchten hij neergeworpen werd, om zoo te zeggen aan haar voeten....

een coup de theatre geheel in overeenstemming met den dwazen opsnijder, die hij altijd geweest was, dacht Gifford bitter.

Maar iets anders, iets meer dan het eenvoudige verlies van geheugen was met hem gebeurd gedurende die periode van schijn dood. Hij had gedacht, toen hij bij kennis kwam, dat hij als ware uitgestoomd was wat het lichaam betreft, maar nu leek het hem, dat hij ook gezuiverd was in het diepste van zijn ziel en geest. Hij was niet meer de Gifford van zeven jaar geleden, noch de Gifford van voor een tweetal zeven dagen.

Hij was geheel vernieuwd, een Gifford rein en krachtig in hart en ziel en geest. En daarom was de tegenwoordige toestand veranderd. Het verlies van zijn geheugen was opeens een crediet-post geworden, in plaats van een debet. Dokter Mc Intyre, die geheel onwetend was wat betreft de intieme verhouding van Drusil met haar echtgenoot, had als een sterk en billijk argument beschouwd, dat Drusil niet mocht beroofd worden van die heilige herinneringen, die iedere vrouw en

moeder het dierbaarst zijn. Maar wat kon er voor kostbaars zijn in een echtgenoot, zooals hij sedert eenigen tijd, maanden, jaren misschien geweest was?

Voor Drusil, de beminnde, vurige, eerlijke vrouw, was dat niet genoeg geweest. Zij verweet hem niets.... laakte alleen zichzelf, maar vond dat de achting voor zichzelf het tot een plicht voor haar maakte hem te verlaten, tijdelijk of voor goed; dat zou geheel van hem afhangen. Zij beschuldigde hem van geen ontrouw, alleen betreurd zij het, dat zijn karakter zoo veranderd was. Hij was, dat zag Gifford nu duidelijk in, snel dien staat ingetreden, die het ergste van alle is, noch slecht, noch misdadig, maar die van een verwijfden egoïst, die slechts leeft voor het genot en de verafgoding van zijn lichaam.

De gedachten kwamen langzaam in zijn geest op en zij vereischten een zeker nadenken en nu, toen zij duidelijk en beslist zich vertoonden, werd Gifford zich bewust van een beweging in de andere kamer.

Kenny en zijn helper waren daar bezig. Eensklaps voelde Gifford een heftigen aandrang om mee te helpen om zijn huis te zuiveren, geestelijk en stoffelijk, en het werk te bespoedigen. Maar gelukkig begreep hij, dat hetgeen hij verkoos te doen, moest gedaan worden met overleg en zonder een overdrijving, die slecht zou kunnen beoordeeld worden.

Wat hij nu vernomen had, kalmeerde hem, zijn onzekerheid was verdwenen en hij zag zijn weg duidelijk voor zich. Wat Drusil noodig had, dat was geen uitlegging, maar liefde. Haar twee brieven toonden duidelijk aan, wat zij verlangde. En het was op dit oogenblik, toen hij dit beseftte, dat hij buiten het geronk hoorde van een auto, het geknaars van de wielen over het grint en een plotselingen schrillen uitroep.

HOOFDSTUK 6.

„Eerst moeder,” riep een heldere, verrukte stem, toen Gifford de laatste trede van de breede trap afdaalde en in de ruime hal kwam. Een stralende vrouw snelde hem tegemoet en Gifford bevond zich in de omhelzing van sterke, jonge armen; een gelaat, gelijk aan een bouquet junioren, nat van een zachten regen, drukte zich tegen zijn schouder. Lippen, stevig en frisch, legden zich vast op de zijne.

En al dien tijd waren kleine handjes bezig te trekken aan zijn kleeren, aan de panden van zijn jas, en hooge, schrille stemmetjes riepen vol blijdschap om deel te hebben in dat liefdefeest; hun eigen, tastbare overtuiging was,

dat Daddy veilig teruggekomen was uit het een of ander, vaag door hen vermoed, maar vreeselijk ongeluk. Langs zijn knieën kropen de sterke kleine klimmers op om ook door hem omhelsd te worden.

Drusil liet hem vrij om eerst het eene, dan het andere pand hunner echtelijke liefde op te nemen en aan zijn hart te drukken. Geen geheugen werd hem in dat oogenblik van geestvervoering geschonken, maar daar verlangde hij ook niet naar. Zijn geheele ziel stortte zich uit in die omhelzingen, al waren het dan ook vreemden voor hem, die hij toch zoo innig beminde.

Toen werd hij bij de schouders gegrepen en op armslengte gehouden tegenover een gelaat, nog nat van tranen, waarin een paar verrukkelijke, donkerblauwe oogen hem toelachten en hem tot in zijn ziel onderzochten. Nu bemerkte hij, dat Drusil schoon en bekoorlijk was, meer dan hij het zich had kunnen voorstellen. Daar was geen kunstmatigheid in of aan haar, zij was echt tot in de kern van

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE. De held van het verhaal, Gifford Derring, ontwaakt uit een bezwijming in een kamer, die hij herkent als die van een ziekenhuis. Er komt een zeer aantrekkelijke vrouw bij hem, en die ondervraagt de verpleegster naar zijn toestand. Gifford herinnert zich niet, haar ooit gezien te hebben. Na zijn vertrek uit het ziekenhuis vindt hij in zijn zak het horloge van zijn vader, het portret van de mooie vrouw die hij in het ziekenhuis zag en meer stukken, waarvan hij niets begrijpt. Van dr. Mc Intyre verneemt hij, dat zijn vader dood is, en dat hijzelf een vrouw (de bezoeker uit het ziekenhuis) en twee kinderen heeft. Dit alles weet hij niet meer, wijl door een vliegongeluk zijn geheugen voor een deel verloren is gegaan. Hij overlegt met den dokter, hoe hij zich tegenover zijn vrouw gedragen moet, om haar geen pijn te doen door klaarblijkelijke onbekendheid met haar liefste herinneringen. Dan komt hij thuis. Hier ontdekt hij dat zijn kamer behangen is met portretten van dames; hij laat ze alle opruimen.